

חַת־ת לַיּוֹם רֵאשׁוֹן פְּרִשְׁת שְׁמִינִי פֶּסַח ט"ו נִסָּן ה'תשפ"ה

מְקַדֵּשׁ לַמַּעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / ראשון עם רש"י

בְּמִשְׁךָ כָּל שְׁבַעַת יְמֵי הַמְּלוּאִים, מִשֶּׁה רִבִּינוּ הִקְרִיב אֶת הַקֶּרְבָּנוֹת. אֲבָל ה' לֹא הִרְאָה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהִשְׁכִּינָה שׁוֹרָה עַל הַמִּשְׁכָּן. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ עֲצוּבִים, הֵם הִרְגִּישׁוּ שֶׁה' עוֹד לֹא סָלַח לָהֶם עַל חֲטֵא הָעֵגֶל. מִשֶּׁה רִבִּינוּ אָמַר לָהֶם לֹא לְדַאֵג, הַשְׁכִּינָה תִשָּׁרָה עַל הַמִּשְׁכָּן כִּאֲשֶׁר אַהֲרֹן הִכְהִין יִתְחִיל בְּעִבּוּדָה. בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי לַחֲנֻכַּת הַמִּשְׁכָּן, אַהֲרֹן הִקְרִיב קֶרְבָּנוֹת בַּפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה עַל הַמִּזְבֵּחַ. מִשֶּׁה אָמַנָם הַכִּין אֶת הַמִּשְׁכָּן, אֲבָל כָּעֵת הִגִּיעַ הַזְּמַן שֶׁאַהֲרֹן וּבְנָיו יִתְחִילוּ לִהְיוֹת כֹּהֲנִים.

תַּהֲלִים / יום ט"ו לַחֲדָשׁ פָּרָקִים ע"ז- ע"ח

בַּתַּהֲלִים שֶׁל הַיּוֹם יִשְׁנֹו פָּסוּק: "נִחִיתָ כִּצְאוֹן עֲבָדְךָ בְּיַד מִשֶּׁה וְאַהֲרֹן". מִדּוּעַ אָמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ שֶׁה' מִנְהִיג אֶת הַיְּהוּדִים עַל יְדֵי מִשֶּׁה וְאַהֲרֹן? הֲאֵם לֹא הָיָה מִשֶּׁה רִבִּינוּ הַמִּנְהִיג שֶׁל הַיְּהוּדִים בָּאוֹתוֹ זְמַן? מִדּוּעַ ה' אוֹמֵר שֶׁמִּשֶּׁה וְאַהֲרֹן הָיוּ הַמִּנְהִיגִים? הַצֶּמַח צָדֵק מִסְבִּיר זֹאת: ה' נָתַן לַיְּהוּדִים אֶת הַתּוֹרָה. הוּא רוֹצֵה שֶׁהַיְּהוּדִים יִחְיוּ בְּדִיוֹק כְּפִי שֶׁהַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת לַחַיּוֹת. אֲבָל הַיְּהוּדִים לֹא נוֹלְדוּ כִּי אוֹטוֹמָטִית. בְּדִיוֹק כְּפִי שֶׁאֲנִי זָקוּקִים לְהוֹרִינוּ כְּדִי לְגַדֵּל וּלְהִיּוֹת יְהוּדִים טוֹבִים, הַיְּהוּדִים הָיוּ צָרִיכִים גַּם הֵם עֲזָרָה כְּשֶׁיִּצְאוּ מִמִּצְרַיִם. הַיְּהוּדִים רַק "נוֹלְדוּ" אֶז מִהֲגִלוֹת הַקֶּשֶׁה וְנִהְיוּ לַעֲמוֹ שֶׁל ה'. וּפִתְאוֹם ה' נָתַן לָהֶם אֶת הַתּוֹרָה וְבָהּ הִרְבָּה כָּלֵלִים. אִיךָ יִכְלוּ לִקְיִם הַכֹּל מִיָּד?

ה' לֹא צָפָה שֶׁיִּקְיֻמוּ הַכֹּל מִיָּד. ה' נָתַן לָהֶם מִנְהִיג עִם נִשְׁמָה אַחַת שֶׁחֹלְקָה לְשְׁנֵי אֲנָשִׁים וּשְׁנֵיהֶם הִתְיַגְעוּ יַחַד כְּדִי לַעֲזֹר לַיְּהוּדִים. לְמִשֶּׁה רִבִּינוּ הִיָּתָה שְׁלִיחוֹת לְלַמֵּד אֶת הַיְּהוּדִים אִיךָ לַחַיּוֹת בֵּין אִם הֵם הָיוּ מוֹכְנִים לְכָךְ אוֹ לֹא. הוּא אָמַר לָהֶם אִיךָ דְּבָרִים צָרִיכִים לִהְיוֹת בְּאַמְתּוֹ!

השליחות של אהרן היתה המחצית השנייה של העבודה- לעזור ליהודים להיות כפי שה' רוצה. היה עליו לקחת כל יהודי ביד ולעזור לו להתקרב לתורה. הוא הראה לכל אחד מה הוא מוכן להתחיל לעשות בעת ומה עליו לחכות ולהתחיל מאחר יותר. הוא עזר לכל יהודי יחיד להיות הטוב ביותר שהוא יכול להיות. בהמשך הזמן, שתי חצאי נשמות אלו התגלמו במנהיג יהודי אחד. ישנו פסוק בתהלים שאומר שהדבר התחיל בזמן שמואל הנביא, והרבי מלמד שאצל הרבנים הדבר היה באותו אופן.

הם למדו (במאמרים ובשיחות ועל ידי דגמא אישית) את הדרך האמתית שבה ה' רוצה שנחיה וביחידות ואגרות עזרו לכל אדם לגדל בדרך הטובה ביותר להיות היהודי הכי טוב שהם יכולים.

תניא / לקוטי אמרים פרק מ' (ט"ו ניסן שנה פשוטה)

למרות שהמלים של התורה והתפלה הן קדושות, כשאנו אומרים אותן בפינו הן נעשות גשמיות. הן יכולות לעוף לה' בעצמן.

אבל כאשר אומרים מלים אלו בכונה, הכונה ממלאת את המלים ברוחניות, והן עולות למקום שממנו מגיעה הכונה (כמו שלמדנו, הן בדרך כלל מעולם היצירה, שממנו מגיעים המלאכים, ולפעמים מבריאה. אם חושבים על ה' והדבר מעורר לאהבת ה').

כאשר משיח יבוא, נוכל תמיד לראות את הרוחניות בכל המלים של התורה והתפלה שאנו אומרים. אז העולם יהיה רוחני. והרוחניות תהיה מרגשת בכל דבר גשמי (למשל במלים שאנו אומרים) בימינו אבל, אנו עדין צריכים כונה.

היום יום / ט"ו ניסן

מנהגנו לשים חסה וחסות גם למרור וגם לחזרת בקערת הסדר.

עומדים בעת אמירת הקדוש

ישנם אנשים שאומר "הא לחמא עניא" (בקמץ) אבל לפי מנהגנו אומרים "הא לחמא עניא" (בצירה).

כשאומרים את ברכת "על אכילת מרור" מכונים גם על המרור שיאכל ב"כורך".

בסדר הראשון, הרבי הרש"ב היה עובר על ההגדה בזריזות כדי שיוכל לסים את אכילת האפיקומן לפני חצות. אבל בלילה השני, הסדר נמשך עד שעה מאחרת. הוא היה מסביר את ההגדה במשך זמן רב והסדר נמשך כ-6 שעות (הם היו מתחילים לפני השעה 9:00 בערב ולא סימו לפני 3:00-4:00 בבקר).

האדמו"ר הזקן אמר על המצה:

1. מצה בלילה הראשון היא מכלא דמהימנותא- מאכל שגורם שתהיה לנו אמונה.

2. מצה בלילה השני היא מכלא דאסוותא - מאכל שגורם לנו להיות בריאים.

האדמו"ר הזקן מסביר שהסדר הוא חשוב, קודם כל אמונה ואחר כך רפואה בגלל שאם אדם מחלים ואז יש לו אמונה, זה מראה שחס ושלום קרה לו משהו רע והאמונה התווספה אצלו רק אחרי שה' הציל אותו. אבל אם האמונה קודמת, אז הוא יודע שכל דבר שארע לו זה מה', ואין שום רע מלבנתחלה.

ספר המצוות / מצוות לא תעשה שכ"א

המצוה היומית, **מצוות לא תעשה שכ"א** היא אותה מצוה כמו אתמול, לא לצאת מתחום שבת. בשבת אין ללכת יותר מ-2000 אמה (קרוב לקילומטר אחד או לחצי מיל) מחוץ לעיר. זה נקרא תחום שבת. לומדים זאת מהפסוק "אל יצא איש ממקומו ביום השביעי", והגמרא מבארת שמשה רבנו למד את עם ישראל שהכונה היא לא יותר מ-2000 אמה מחוץ לעיר. המכילתא (מדרש על החמש) אומר אותו דבר. הגמרא במסכת ערובין מלמדת את הלכות המצוה ואומרת שאם אדם יוצא מחוץ לתחום שבת, עונשו מלקות. את ההלכות האלו ופרטיהן, לומדים ברמב"ם במשך יומים.

רמב"ם / הלכות שבת פרקים כ"א, כ"ב כ"ג

ברמב"ם היומי לומדים שלא לעבור על **שבות**, עשית דבר הדומה לאפן שבו עושים מלאכה מל"ט המלאכות או עשית דבר שיכול לגרום לאדם לשכח ולעשות מלאכה. הרבה מהדברים שאיננו עושים בשבת הם משום שבות. לדגמה, לא מחזיקים עפרון בשבת כדי לא לטעות ולהגיע לכתיבה שהיא מלאכה האסורה בשבת.

שלושת הפרקים היום **כ"א, כ"ב, וכ"ג** מלמדים על סוגים שונים של שבות. הרמב"ם מארגן אותם בהתאם למלאכה עליה הם מתבססים.

דרכי החסידות / פסח

בתחלת מאמר הבר מצוה מספר הפסוק "מגיד דבריו ליעקב, חקיו ומשפטיו לישראל" ... הכונה היא שכל המצוות שה' אומר לנו לקיים, גם הוא מקיים אותם.

לכן כאשר אנו יושבים ליד שלחן הסדר שלנו ה' אומר את ההגדה יחד אתנו.

ה' גם אומר "הא לחמא עניא" - לחם העני הוא גם של ה' בגלל שכל עוד אנו בגלות, השכינה גם היא נמצאת בגלות וצריכה להיות מסתתרת בעולם הזה.

אבל, אומר ה' "כל דכפין ייתי ויאכל" - כל מי שרעב מזמן לבא ולאכל. אם באמת רוצים לדעת על ה' אפלו בגלות, ה' מבטיח שתוכלו. אבל בשנה הבאה אנו בטוחים שנוכל לראות את ה' בברור.

"לשנה הבאה בירושלים" - בשנה הבאה נהיה בירושלים בביאת המשיח ובנין בית המקדש השלישי, ולא יצטרך עוד להסתתר בגלות.

(ראו לקוטי שיחות חלק ח', פסח)